

Arrest

**nr. 80 858 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 september 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 september 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 juni 2011 en op 4 januari 2012.

1.3. Op 22 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 25 mei 1984 geboren in Damascus, Syrië. U bent een sjiïet van Arabische origine. U leefde samen met uw familie in Damascus. Op 12 november 2009 huwde u met M.(...) M.(...) R.(...). Omwille van het feit dat haar familie soennitisch was, banden had met het voormalige regime en haar stam bovendien banden had met de stam van Saddam Hussein kreeg u problemen met uw familie. Uw familie was immers sjiïtisch en waren opposanten van het regime van Saddam. Omdat u in Syrië niet uw gewenste beroep als tandarts kon uitoefenen, u toekomstige problemen vreesde om uw verblijfsvergunning te verlengen en omwille van de problemen met uw familie besloot u naar Bagdad te gaan. Op 5 september 2010 reisde u via Erbil naar Bagdad. Daar verbleef u bij de grootvader van uw echtgenote. U vernam van hem dat zijn familie ook problemen had met uw huwelijk. U werd ook mondeling bedreigd door de echtgenote van de oom van uw echtgenote. Zij dreigde ermee dat haar broer H.(...) u wel een lesje zou leren. Vervolgens werd u nog overvallen toen u naar de bank was geweest voor een geldtransactie. Na twee dagen in Bagdad reisde u opnieuw naar Erbil. U reisde de volgende dag verder naar Turkije om uiteindelijk op 15 september 2010 in België aan te komen. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort, de beroepskaart van uw vader, een volmacht om de identiteitskaart van uw echtgenote aan te passen, uw huwelijksakte, uw geboorteakte een verklaring van de Syrische vakbond voor tandartsen, uw rijbewijs, uw Syrisch geboortecertificaat en een Iraaks geboortecertificaat. Tevens legt u kopies voor van uw oude identiteitskaart, het paspoort van uw echtgenote en een verklaring van de Iraakse ambassade in Damascus.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige of concrete elementen aanbrengt waaruit kan worden geconcludeerd dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien het feit dat u de Iraakse nationaliteit bezit dient uw vrees ten opzichte van dit land onderzocht te worden. U zou op 5 september 2010 naar Bagdad zijn getrokken omwille van de voorgehouden problemen met uw familie in Syrië en om een nieuw leven met uw echtgenote te kunnen opbouwen. In Irak zou u vervolging dienen te vrezen van de familie en de stam van uw echtgenote (langs vaderskant) en van uw ooms en neven die in Irak wonen (CGVS II, p. 4, 7).

Vooreerst is het opmerkelijk dat u pas toen u in september 2010 naar Bagdad reisde te weten zou zijn gekomen dat de clan van uw echtgenote problemen had met uw huwelijk. Uw huwelijk vond immers reeds plaats in november 2009. Bovendien blijkt zelfs dat de grootvader van uw echtgenote toen aanwezig was (CGVS I, p. 11). Indien de familie of de stam van uw echtgenote daadwerkelijk ernstige bezwaren zou hebben gehad tegen uw huwelijk had u dit hoogstwaarschijnlijk vroeger vernomen.

Gevraagd naar welk lid van de stam u kwaad zou willen doen, vernoemt u een zekere H.(...), de broer van de echtgenote van de oom van uw echtgenote. Hij zou eveneens lid zijn van een islamitische politieke partij in Irak. Het blijkt echter dat u deze man nooit gezien heeft, dat u zijn volledige naam niet kent, dat u niet weet waar hij verblijft en dat u geen idee heeft wat zijn functie bij die politieke partij zou zijn (CGVS I, p. 13, 14). U verklaart zelfs dat u niet eens weet of hij u wel kent (CGVS II, p. 8). Deze man heeft u overigens zelf nog nooit bedreigd (CGVS II, p. 8) U zou immers via zijn zus vernomen hebben dat H.(...) u een lesje zou leren (CGVS I, p. 14). Zij zou dit tegen u geroepen hebben toen u in Bagdad was (CGVS I, p. 19). Vreemd genoeg had u eerder verklaard dat u deze zus nooit gezien zou hebben en dat u haar niet kent (CGVS I, p. 15). Het blijkt vervolgens dat u haar volledige naam niet eens kent (CGVS II, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat deze mensen blijkbaar de enige zijn uit de stam van uw echtgenote die een probleem zouden hebben met uw huwelijk. U heeft immers geen problemen met haar grootvader, met haar ouders of met haar tante (CGVS II, p. 7, 13). Uw verklaringen zijn dan ook niet van die aard dat er kan worden geconcludeerd dat u daadwerkelijk gevisieerd zou worden door de stam van uw echtgenote.

U zou in Irak ook problemen hebben met uw neven en uw ooms die nog in Irak wonen. Het blijkt echter dat u hen niet kent en dat zij u ook niet kennen. U heeft hen nooit gezien, u heeft hen nooit ontmoet en u weet niet waar ze allemaal precies zouden wonen (CGVS II, p. 4, 6, 7 10, 11). Uw vrees is dan ook louter hypothetisch zoals u ook zelf aangeeft. Er kan aldus niet worden besloten dat uw ingeroepen vrees voor uw neven en ooms in Irak ondersteund wordt door concrete elementen.

Dient nog worden opgemerkt dat tijdens het tweede gehoor op het CGVS blijkt dat uw echtgenote niet meer in Syrië verblijft maar is teruggekeerd naar Bagdad. Ook uw ouders, broer en zussen

zijn overigens allemaal van plan om op korte termijn ook opnieuw in Bagdad te gaan wonen indien ze alles geregeld krijgen (CGVS II, p. 2, 3, 4, 8). Aangezien u beweert dat uw echtgenote hetzelfde probleem heeft als uzelf en u verklaart dat het hier om problemen gaat met stammen en families kan het feit dat uw echtgenote en uw familie terugkeren naar Bagdad op zijn minst opmerkelijk genoemd worden en ondermijnt het de ernst en waarachtigheid van uw ingeroepen vrees.

U haalt verder nog een gebeurtenis aan die zich tijdens uw tweedaagse verblijf in Bagdad zou hebben voorgedaan. U werd tegengehouden door enkele personen toen u ergens geld ging ophalen. Deze personen zouden u hebben willen ontvoeren maar toen ze uw geld ontdekten namen ze het geld gewoon mee en vluchtten ze weg (CGVS I, p. 11). Gevraagd of deze overval verband had met de voorgehouden problemen met uw schoonfamilie antwoordt u dat u dit eigenlijk niet weet (CGVS I, p. 12). Het blijkt daarenboven dat u bij die voorgehouden gebeurtenis in gezelschap was van de oom van uw echtgenote, de echtgenoot van de eerder genoemde zus van H.(...) (CGVS I, p. 11, 19). Ook over deze persoon had u overigens eerder gezegd dat u hem nooit gezien zou hebben en dat u hem niet kent (CGVS I, p.15). Deze gebeurtenis kan dan ook niet worden beschouwd als een aanwijzing dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen dat u de Iraakse nationaliteit bezit, gezien uw banden met Bagdad, overwegende dat uw echtgenote in Bagdad verblijft en afkomstig is uit Bagdad en overwegende dat u bij uw enige zelfstandige bezoek aan het land waarvan u de nationaliteit bezit onmiddellijk naar Bagdad trok en van plan was om daar een leven op te bouwen, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus

meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie en opleiding maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en meer bepaald de materiële motiveringsplicht, alsook de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève bestaat. De motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk. Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor de subsidiaire bescherming. Ter verklaring van zijn beperkte kennis over en de beperkte contacten met de familieleden die hem bedreigden, voert verzoeker aan dat hij lange tijd in Syrië heeft verbleven en zijn huwelijk niet gewenst was door de familie zodat het vrij begrijpelijk is dat er weinig contacten zijn geweest. Verzoeker wijst erop dat hij veel stukken heeft voorgelegd en stelt dat daaraan bijzonder weinig aandacht werd besteed. Tot slot betoogt hij dat de situatie in zowel Irak als Syrië momenteel bijzonder problematisch is en dat hij naar geen van beide plaatsen kan terugkeren. Hij citeert in dit verband uit het artikel "*Politieke situatie Irak steeds nijpend*", te raadplegen op <http://nos.nl> alsook uit een reisadvies voor Syrië.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3. Voorts wijst de Raad erop dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze

vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Aangezien uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij de Iraakse nationaliteit bezit, dient zijn vrees en zijn eventuele nood aan internationale bescherming ten opzichte van Irak te worden onderzocht. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij niet kan terugkeren naar Syrië is derhalve niet dienstig.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het opmerkelijk is dat hij pas toen hij in september 2010 naar Bagdad reisde te weten zou zijn gekomen dat de clan van zijn echtgenote problemen had met zijn huwelijk, dat reeds plaatsvond in november 2009 en waarop de grootvader van zijn echtgenote aanwezig was, (ii) hij het stamlid dat hem kwaad zou willen doen – een zekere H., de broer van de echtgenote van de oom van zijn echtgenote – nog nooit gezien heeft, hij deze man zijn volledige naam niet kent, hij niet weet waar hij verblijft, hij beweert dat deze man lid zou zijn van een islamitische partij in Irak doch hij geen idee heeft wat zijn functie bij die politieke partij zou zijn, hij zelfs niet weet of H. hem wel kent, H. hem zelf nog nooit bedreigd heeft doch hij dit heeft vernomen via diens zus, waarvan hij eerder verklaarde dat hij haar nog nooit gezien heeft en dat hij haar niet kent en uit zijn verklaringen daarenboven blijkt dat deze mensen blijkbaar de enigen zijn uit de stam van zijn echtgenote die een probleem zouden hebben met zijn huwelijk zodat hieruit niet kan worden geconcludeerd dat hij daadwerkelijk geviséerd zou worden door de stam van zijn echtgenote, (iii) hij zijn neven en zijn ooms die nog in Irak wonen en met wie hij problemen zou hebben niet kent en zij hem ook niet kennen, hij hen nog nooit heeft ontmoet en niet weet waar ze wonen zodat de door hem ingeroepen vrees voor zijn neven en ooms in Irak louter hypothetisch is, zoals hij trouwens ook zelf aangeeft, (iv) het opmerkelijk is en de ernst en de waarachtigheid van zijn ingeroepen vrees ondermijnt dat zijn echtgenote ondertussen teruggekeerd is naar Bagdad en ook zijn ouders, broer en zussen allemaal van plan zijn om op korte termijn opnieuw in Bagdad te gaan wonen, (v) ook de overval die zich tijdens zijn tweedaagse verblijf in Bagdad zou hebben voorgedaan niet kan worden beschouwd als een aanwijzing dat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie dient te koesteren aangezien hij niet weet of deze overval verband hield met de voorgehouden problemen met zijn schoonfamilie en hij blijkens zijn verklaringen tijdens deze voorgehouden gebeurtenis in het gezelschap was van de oom van zijn echtgenote, de echtgenoot van de eerder genoemde zus van H., over welke persoon hij eerder had gezegd dat hij hem nooit gezien had, (vi) gezien zijn verklaringen dat hij de Iraakse nationaliteit bezit, gezien zijn banden met Bagdad, overwegende dat zijn echtgenote in Bagdad verblijft en afkomstig is uit Bagdad en overwegende dat hij bij zijn enige zelfstandige bezoek aan Irak onmiddellijk naar Bagdad trok en van plan was om daar een leven op te bouwen, in casu de veiligheidssituatie in Bagdad dient te worden beoordeeld, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) de door hem voorgelegde documenten slechts een aanwijzing zijn voor zijn identiteit, herkomst, familiale situatie en opleiding maar geen uitspraak doen over de door hem ingeroepen vluchtmotieven.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus van 22 februari 2012 (CG nr. 1018904), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier, concludeert de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen over de kern van zijn relaas, met name over de personen die hem zouden viseren – zijnde de stamleden van zijn echtgenote alsook zijn neven en zijn ooms –, alsook zijn verklaringen met betrekking tot de overval die zich tijdens zijn tweedaagse verblijf in Bagdad zou hebben voorgedaan, dermate vaag en incoherent zijn en weinig doorleefd overkomen dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De uitleg dat hij lange tijd in Syrië heeft verbleven, dat zijn huwelijk niet gewenst was door de familie en dat er bijgevolg weinig contacten waren, volstaat immers niet om de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontkrachten. Van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij enige kennis heeft over de personen die hem zouden viseren en die hem ertoe zouden hebben gebracht om Irak te ontvluchten. Dat verzoeker deze kennis volledig ontbeert is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.2. Ook verzoekers stelling dat er bijzonder weinig aandacht werd besteed aan de stukken die hij voorlegde, kan niet worden bijgetreden. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten expliciet heeft vermeld in de bestreden beslissing alsook dat uitdrukkelijk werd gemotiveerd waarom deze stukken de appreciatie van verzoekers asielrelaas niet kunnen wijzigen. De voorgelegde documenten bevatten gegevens betreffende verzoekers identiteit, zijn herkomst, familiale situatie en opleiding doch vormen geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten of de beweerde vervolging.

2.5.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiare beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiare beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiare bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Irak" - "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad*", laatst bijgewerkt op 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter citeren van een korte passage uit het artikel "*Politieke situatie Irak steeds nijpend*", waarin onder meer wordt gesteld dat een dag na het vertrek van de laatste Amerikaanse militairen, de Iraakse regering in de grootste politieke crisis tot nu toe is beland en dat het arrestatiebevel van de Iraakse vicepresident een voorbode lijkt van een openlijke, harde machtsstrijd tussen sjiiten en soennieten, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS